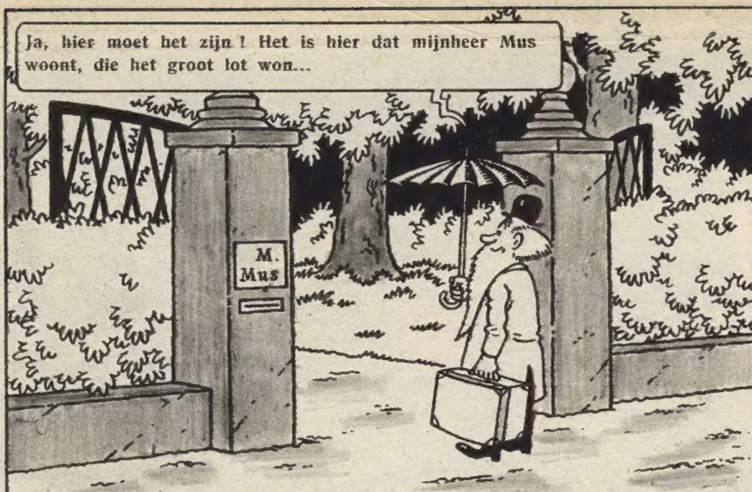

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG
37
PRIJS : 6 Frs · IN NEDERLAND 40 Cts

DE VLIEGENDE MOTO

VOLLEDIG VERHAAL IN 5 BLADZIJDEN DOOR BOB DE MOOR

Ja, hier moet het zijn ! Het is hier dat mijnheer Mus woont, die het groot lot won...
M. Mus

Mijnheer, een heer wenst u te spreken. Hij beweert professor te zijn.
Een professor ? Heel interessant. Laat hem binnenkomen... hm... of liever buitenkomen... hm... allee, breng hem hier !

Mijnheer Mus ? Zeer aangenaam. Ik ben professor Micodorus...
Zet je, professor... enne... Ik sta hier !

O, vergeef me ! Ik ben een beetje bijziend, zie je !

Neem dit, Polydoor, en breng een verfrissing...
Mijnheer Mus, ik kom je mijn laatste uitvinding tonen. Ze zal een ware revolutie teweeg brengen in het verkeerswezen. Het is een prachtuitvinding !... Alleen ontbreekt me het nodige geld om haar te verwezenlijken...

Voilà, hier is het maquette : Een vliegende motorfiets voor zes personen. Zo je mij een beetje benzine kunt bezorgen, geef ik dadelijk een demonstratie !
Hm... niet slecht. Ik haal de brandstof !

Enige tijd later...
Ziezo, het reservoir is gevuld. Zoals je ziet, is deze moto voorzien van twee reactiemotoren, tussen de twee zijspannen ingebouwd. Deze stuwen het tuig met grote kracht vooruit...
Ha, ja ! Ik snap het al !

Opgelet ! Daar gaat hij !
VRRQEM !

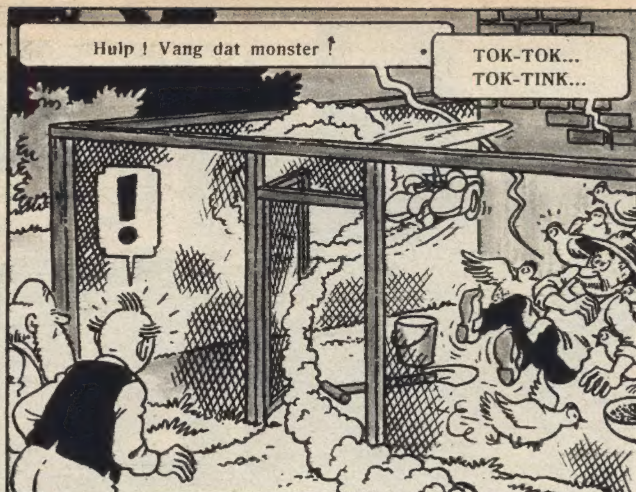

Hemel ! Ik vergat een draad aan mijn machine te bevestigen !
Lopen, professor, of je bent de moto kwijt !

Wat gebeurt er ?
Oei ! M'n moto !
DJING ! KLING !

Ik... ik wil mijnheer niet ongerust maken, maar ik hou er aan... mijnheer te verwittigen... dat een reusachtig, afschuwelijk insect... zijn tuin onveilig maakt !

Lieve deugd ! Ik zie mijn motoke nergens !

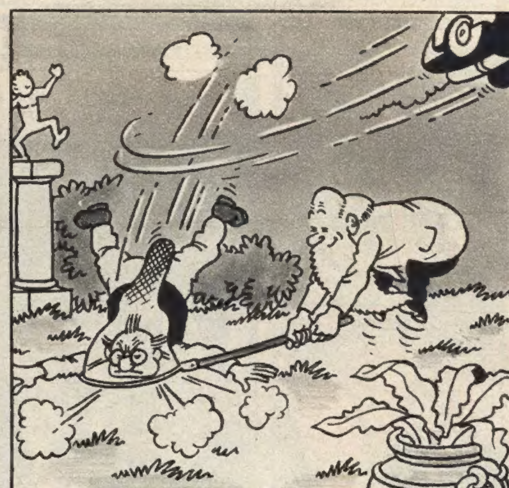

Wat is dat voor 'n lawaai in het kippenhok ?
TOK-TOK TOK-TINK...

Hulp ! Vang dat monster !
TOK-TOK... TOK-TINK...
!

Wat 'n ramp ! Als m'n tuig maar niet te pletter stort !
Ik ga m'n vlindernet halen !

Een weinig later...
Dank u !
Ginder vliegt het !

Vooruit ! Sla toe ! U kunt het toch zien ?
O ja ! Opgelet !

Doe dat ding weg !
Schreeuw niet zo, mijnheer Mus ! Ik heb m'n moto kunnen... Pardon... Waar is m'n moto dan ?

Gelukkig is het toch niet beschadigd ! Wel, wat denk je er van ?
Hm... Interessant ! Ga even mee... Ik zal eens nadenken...

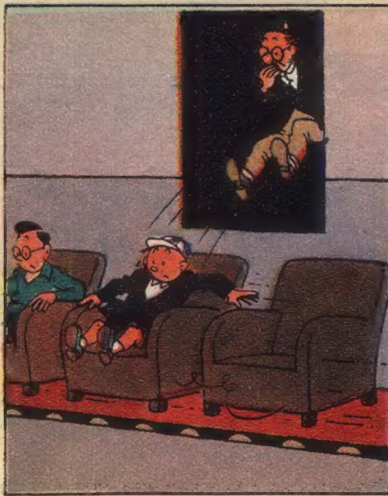

Het is in orde, professor, ik zal je een som geld ter beschikking stellen om je uitvinding te verwezenlijken.
Dank je, mijnheer Mus, zodra mijn moto op de markt komt, zul je je geld dubbel en dik terugkrijgen !

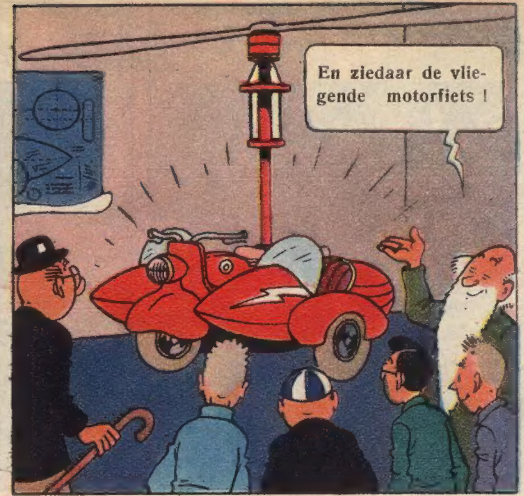

Enige maanden later staat meester Mus voor zijn klas. Hij heeft de uitslagen van de examens bekend gemaakt...
En, jongens, zoals ik reeds zei, mogen de vier beste leerlingen een proeftocht maken met de vliegende moto van professor Micodorus !

De volgende morgen...
Ik ben echt benieuwd, jongens...
Prof Nicodorus

Hé ! Wat gebeurt er ?... Een rollende gangvloer ?

O, meester ! We komen in een hellende gang terecht !
Waar moet dat eindigen ?

Ha, dag, mijnheer Mus ! Practisch, niet waar, zo'n ontvangst aan de lopende band !

En ziedaar de vliegende motorfiets !

Het ziet er nog zo slecht niet uit ! Deze namiddag heeft dus de proefvlucht plaats in het bijzijn van de pers en enkele fabrikanten. De weide van boer Klomp is daarvoor best geschikt !

's Namiddags...
Ha, de reporters zijn reeds daar, en de fabrikanten ook !

Geacht gezelschap, hetgeen u hier zult aanschouwen... hm... is een combinatie... hm... van de motorfiets, side-car, reactievliegtuig, helicopter...
Hm... Is het aan die koeien, dat je je uitvinding wil opsolferen, professor ?
Hm... Pardon... We zullen maar opstijgen !

Opgelet ! Wij starten !

Hou jullie goed vast ! Ik schakel de reaktiemotoren in !

Hemel !... Daar gaat er een op z'n eentje vandoor !
KRAK !

BOEM !

Professor !... Je hefschroef lost !... Ze gaat de lucht in !

Klem het zadel stevig tussen de knieën, mijnheer Mus, en gebaar van krommenaas ! De toeschouwers mogen niet merken dat er iets hapert !
Ik kan het niet meer uithouden !

HULP !... Heel m'n fortuin voor een valscherm !

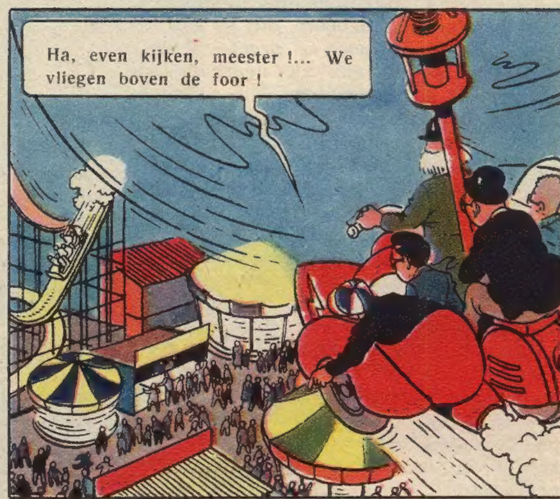

Hahaha ! Als klucht is dat niet slecht ! Maar aan zo'n vehikel wagen wij onze centen niet !
Voor zo'n stomme uitvinding moesten wij ons verplaatsen !
Komaan, we zijn weg ! Dat ze hun plan trekken !

Als ik heelhuids de begane grond bereik, zal het allemaal nog goed aflopen !

De moed niet opgeven, mijnheer Mus ! De eerste proefnemingen lopen nooit van 'n leien dakje !

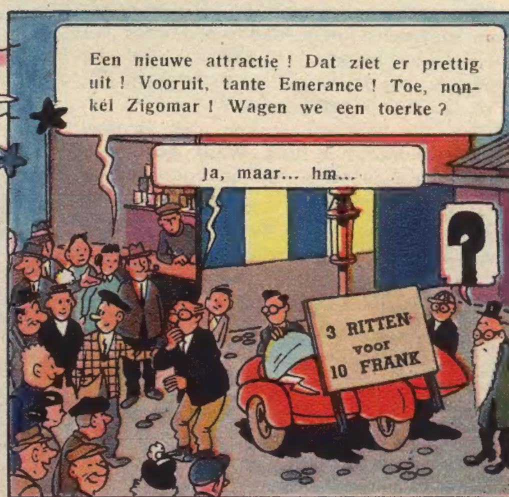

Ik steek m'n motor terug ineen en weg zijn we ! Voor de vooruitgang moet een mens iets over hebben !
Ja, als dat ding vooruitging ware het goed, maar... het valt altijd !

Enige tijd later...
Haha ! Nu vliegt het als gesmeerd !

Ha, even kijken, meester !... We vliegen boven de foor !

Hola, we storten weeral te pletter !
Wees niet bang ! Ik maak een noodlanding !
3 RITTEN voor 10 FRANK
TIR MODER

KRAK...
Oef ! M'n moto is onbeschadigd !
3 RITTEN voor 10 FRANK

Een nieuwe attractie ! Dat ziet er prettig uit ! Vooruit, tante Emerance ! Toe, nonkel Zigomar ! Wagen we een toerke ?
Ja, maar... hm...
3 RITTEN voor 10 FRANK

Hier, baaske, ik betaal al voor de tweede vlucht !
En ik voor de derde !
Hou voor mij ook nog een tochtje, hé !
3 RITTEN voor 10 FRANK

Ik kan niet anders dan toegeven aan de wil van het volk !
Hahaha !... We blijven nog eens zitten, hé, moe ?

Professor, je bent een as !... Je uitvinding verovert de wereld ! Kijk, daar zijn de persluí !
Gelukkig dat het zo goed afgelopen is... want ik vergat een klein detail ! Ja... hm... ik kan met die motorfiets wel vliegen, maar niet rijden !...

EINDE

DE DAM

EEN VERHAAL VAN GUY FOREZ GEILLUSTREERD DOOR REF

De grote vacantie was bijna ten einde. Lang uitgestrekt op het gras dacht Hugo aan de heerlijke, vrije dagen die zo vlug als een droom voorbijgegaan waren. Nog een paar dagen en hij zou het stille Ardeense dorp aan de rivier en het grote, oude huis van oom Leo moeten verlaten en terugkeren naar de benauwende stad, naar de school en zijn leerboeken.

Hugo keek naar het kabbelende water van de rivier en volgde met de blik de stam van een denneboom die er als het wrak van een zeilboot in dreef en langzaam verdween onder de neerhangende takken van de treurwilgen, die de rivier omzoomden.

Oom Leo had de grootste houtzagerij van heel de streek. Dertig arbeiders werkten bij hem en een groot deel van het bos dat de heuvel bedekte hoorde hem toe. Daar werden de prachtige bomen geveld en in de rivier gerold. Met de stroming dreven ze dan vanzelf tot aan de houtzagerij. Hugo hield van dat land met zijn bergen en groene valleien. Hij hield van het gezellige huis van oom, van de zagerij, waar het zo gezond naar hout en hars rook en men van 's morgens vroeg tot 's avonds laat de zagen door het hout hoorde snijden, de wetsteen draaide en men bij iedere trap tot aan de enkels in het zachte zagemeel schoot.

— Hé, je droomt, jongen!

Hugo sprong lachend op. Hij had zijn oom niet eens horen naderen, zozeer was hij verdiept geweest in het spel van het water en de drijvende boomstammen.

— Ga je op reis, oom?

— Ja, ik moet voor zaken naar Brussel. Jij zorgt voor het huis. Waak goed over tante, want je weet dat ze nog niet erg sterk is.

Dan keek oom Leo naar de grote, grijze wolken die aan de einder opgestapeld waren en zei bezorgd:

— We krijgen onweer en de rivier is al zo sterk gezwollen. Nu ik hoop dat het niet erg wordt. Hugo, zorg goed voor alles. Ik keer terug zo gauw ik kan!

Hugo's oom was nog niet lang het huis uit, toen het begon te regenen. De jongen liep naar binnen en ging naar tante Martha kijken, die pas zwaar ziek was geweest en veel moest rusten. Ze sliep. In de grote, gezellige huiskamer keek Hugo door het open raam naar buiten. Het regende zonder ophouden en de werklui waren naar huis gegaan; hun dagtaak was ten einde. Alles was stil en verlaten, het leven leek uitgestorven. Ginds op de heuvel, aan de zoom van het bos, pinkte een lichtje. Dat was het huis van Adriaan, de buurman die het dichtstbij woonde en vroeger een goede vriend van oom was geweest. Toen hadden ze ruzie gekregen over een stuk bos en de dure eed gezworen nooit nog een woord met elkaar te wisselen. Dat speet Hugo wel, want andere vacanties had hij steeds lange wandelingen gemaakt met Adriaan en van hem had hij geleerd hoe men forellen moet verschalken.

Heel de nacht en heel de volgende dag, een Zondag, regende het zonder ophouden. De rivier zwol onrustwekkend, haar water was geelgrauw. Nu en dan zag men er het lijk van een dier in drijven dat door de vloed verrast en meegesleurd was. Weer werd het nacht, en weer zag Hugo in de verte het vertrouwde licht glanzen. Het was toen, dat hij plotseling een vreemd gerucht hoorde. Waren dat niet twee balken, die tegen elkaar botsten? Dat geluid deed Hugo denken aan Middeleeuwse landsknechten, die met een stormram de poort van een versterkt kasteel inbeukten. Ja, dat moet ook zo geklonken hebben... Maar, die tijd was toch lang voorbij dus moest hij ophouden te dromen en eens dadelijk opsporen waar dat geluid vandaan kam... Van de rivier! Natuurlijk van de rivier! Hugo trok haastig zijn regenmantel aan en snelde naar de rivier, hij had er een voorgevoel van dat er een groot gevaar dreigde. Ondanks de duisternis zag hij, dat de boomstammen zich ophoopten onder de kleine, houten brug die vlak bij de zagerij over de rivier geworpen was. De boomstammen vormden een ware afsluiting waartegen steeds nieuwe blokken hout kwamen aanstoten en bijna geen water meer doorliet zodat dit, aan de kant van de zagerij, onrustwekkend steeg. Hugo wist dat er een twintig boomstammen in de rivier waren blijven liggen, daar ze na de sluitingstijd waren aangedreven. Een arbeider had ze vastgemaakt aan de oever doch, door de hevige vloed waren ze los geraakt en meegesleurd tot onder de brug. Lang zou dat bruggetje wel niet meer stand houden, maar wellicht toch nog tot werkplaats en huis onder water stonden. Zo lang mocht in ieder geval niet gewacht worden. Ja, het gevaar was zeer groot. Hugo moest hulp halen, doch waar? Daar zag hij weer het licht van Adriaan's huisje en zonder verder nadenken liep hij er op af.

Adriaan keek even op toen hij Hugo voor zich zag staan. Hij begreep dadelijk in welk gevaar het huis van zijn vijand verkeerde, doch hij aarzelde geen ogenblik, hij trok zijn hoge laarzen aan, hing zijn jas om en greep Hugo bij de hand. Samen liepen ze zo vlug ze konden naar de houten brug...

★

— Dat krijgen we nooit voor elkaar, zuchtte Adriaan, en wiste met z'n mouw de dikke zweetdruppels van het voorhoofd. Het was een man van rond de veertig, kloek gebouwd, met een sympathiek, getaand gezicht. Hij was blij om het feit dat de jongen, die hij in zo lang niet meer gezien had, hem toch nog steeds zijn vertrouwen schonk en nu werkte hij uit alle macht om de palen, waarop de brug rustte, door te zagen. Het was echter onbegonnen werk, te meer daar men bij enkele peilers absoluut niet kon bijgeraken: het water stond reeds te hoog. Nog steeds kwamen stammen en stukken hout aangespoeld. Ze stapelden zich hoog op tegen de brug en de tuin van oom Leo's huis stond reeds blank.

— Kunnen we dat niet met dynamiet doen springen, Adriaan?

— Dat krijgen we nooit voor elkaar, zuchtte Adriaan.

Oom was zeer verbaasd toen hij Adriaan zag...

— Natuurlijk! Waar kunnen we dat goedje vinden?

— In de schuur... Maar ik heb de sleutel niet!

Adriaan liep naar de schuur, zette z'n schouder tegen de deur en met één flinke duw vloog ze uit de hengsels.

Terwijl de regen bij stromen neerkletste, bracht Adriaan de lading springstof onder de brug aan en ontstak de lont. Dan trok hij Hugo mee tot bij het huis van oom Leo en plat tegen de grond wachtten ze op de ontploffing...

Krak! Daar vlogen de boomstammen de lucht in, de brug werd aan stukken gereten en heel de berg hout kwam vrij en stroomde de rivier af...

Adriaan en Hugo bekeken elkaar en lachten. Dat was in orde, ze mochten nu gerust gaan slapen, want het overstromingsgevaar was geweken.

— We zijn doornat. Kom we gaan ons vlug verkleden.

De man wou niet mee binnengaan, doch Hugo duwde hem zachtjes de drempel over met de woorden:

— Zo kan je niet naar huis gaan! Met die natte kleren haal je je iets op het lijf!

Tante Martha sliep nog, ze had blijkbaar niets gehoord. Op klokslag twaalf, toen de auto van oom Leo voor de deur stopte, ontwaakte ze en kwam naar beneden. Tot haar grote verwondering brandde er nog licht en zaten Hugo en Adriaan bij de kachel hun kleren te drogen. Oom was al even zeer verbaasd. Hugo vertelde de hele geschiedenis en oom drukte zijn buurman ontroerd de hand.

— Dank je, Adriaan, het is schoon wat je gedaan hebt.

— De moeite niet waard! Ik ga nu maar...

— Neen, je blijft deze nacht bij ons, er is hier plaats genoeg. Hier drink een slok rhum, dat zal je deugd doen.

— Kom mee, Hugo, dat ik je onder de wol stop, zei tante Martha, je bent een kranige kerel. Ik ben echt trots op je!

's Morgens sliep Hugo langer dan gewoonlijk. Toen hij beneden kwam, was oom juist weggereden; hij wou Adriaan absoluut naar huis voeren. De lucht was nog dik en grijs, doch het regende niet meer. De grote electrische zaag ronkte vertrouwd en het water dat nog in de hof stond zou wel spoedig wegtrekken.

— En zo'n bruggetje, dacht Hugo, dat is weer vlug gemaakt... Als 't nu maar niet meer regent, dan kan ik ten minste nog éénmaal in deze vacantie met Adriaan op forellenvangst gaan!

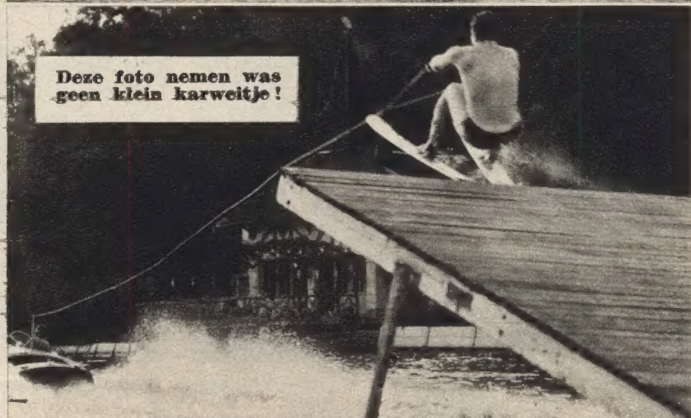
WATERSKI

Deze nieuwe sport, die ook uit Amerika overgewaaid is en aan de Azuren Kust sinds enkele jaren wordt beoefend, geraakt in ons land ingeburgerd. Op de Maas wordt er aan waterski gedaan, en te Genval, ten Zuiden van Brussel, is er zelfs een waterskiclub. Mevrouw Emy, een van de leden, die vroeger nog de rol van Kuifje vertolkt heeft op het toneel, heeft het tot Europese kampioene van deze frisse sport gebracht. Wanneer je nog de kans krijgt om eens naar Genval te gaan, laat ze niet voorbijgaan, je zult er een paar aangename uurtjes doorbrengen.

Het oudste en het jongste lid van de waterskiclub. Verschil in ouderdom : bijna zestig jaar.

Met een snelheid die tot 90 km. per uur gaat wordt de waterskier over de springplank getrokken.

Deze foto nemen was geen klein karweitje!

Een prachtige sprong.

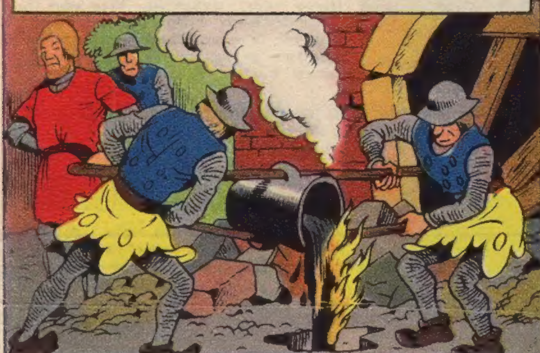

Dat loopt slecht af...

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De soldaten van van Kleef bestormen de meestentoren. Lambik, Suske en Wiske vluchten in de onderaardse gangen. Boven hun hoofd is er echter een opening...

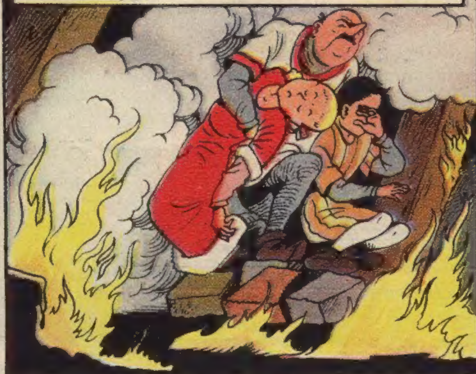

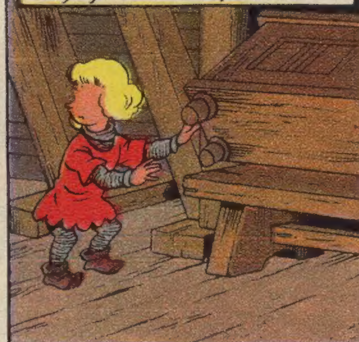

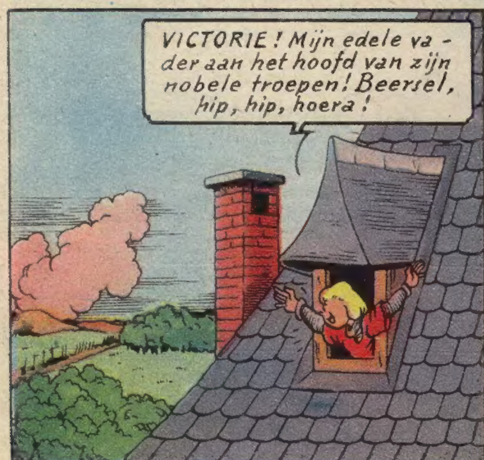

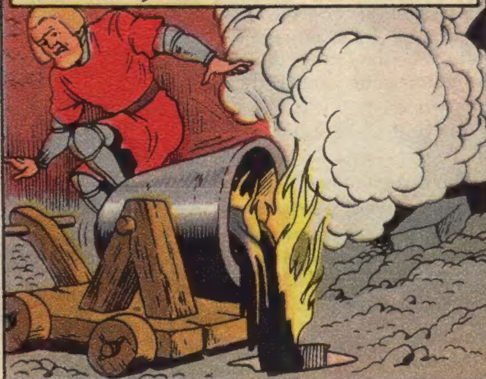

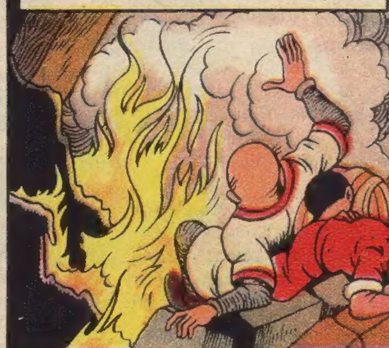

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

Terug naar school !

VOOR velen is de school een plaats waar men zijn broek verslijt, zich verveelt en voortdurend onder dwingelandij van een hele reeks onderwijzers, leraars en surveillanten leeft. Die jongens verlangen alleen naar vacantie en naar « groot worden » om vrij te zijn. Vrij van alle dwang, lessen, prijsvragen, wedstrijden, en wat weet ik nog al.

Jongens die zo denken, lopen veel gevaar inderdaad hun tijd te verliezen op school, en nog veel groter gevaar later, wanneer ze « groot » zullen zijn noch een vrij beroep, noch een minimum vrijheid te vinden, omdat ze op school nooit gewerkt hebben.

Wie op school niet goed werkt, zal het later veel moeilijker hebben dan zij die tijdens hun studiejaren reeds hebben geleerd dat het leven het beste voorbehoud aan de beste werkers.

Wie van een mooie toekomst droomt, mag niet vergeten dat hij in de school de sleutel van die toekomst vindt : ontwikkeling, arbeid, zelfstandig denken, tucht, zonder dewelke men het later zeer moeilijk zal hebben. En er lopen nu al zoveel mensen naar de stempellokalen...

Kuifje's lezers die er van dromen later officier, zeeman, piloot, missionaris, journalist, tekenaar, te worden moeten nu reeds hard studeren om al de moeilijkheden die de verwezenlijking van hun droom zal doen oprijzen één voor één te overwinnen.

Ik zal echter niemand aanraden een « blokker » te worden. Ernstige studie moet afgewisseld worden met sport, spel en ontspanning. Alles op uur en tijd.

Wie zich nu aan de tucht van de school kan onderwerpen, en opgaat in zijn studies, die mag stoute dromen dromen, want die zal later een kans krijgen om zijn idealen te verwezenlijken. En een mens die zijn droom kan realiseren is een gelukkig mens.

Kuifje

TE VOET OVER HET KANAAL

NEEN, het gaat hier niet om « de beste mop van de week » ! Een Pool, woonachtig in Groot-Brittannië, oefent zich ijverig in de allernieuwste sport door hem zelf uitgevonden en waarvan hij, tot op dit ogenblik, de énige beoefenaar is. Alexander Wozniak, zo heet hij, maakte twee vlotters van 2.50 m. lang die hij als waterskies gebruikt.

Onze waterloper oefent zich voor het ogenblik, op tamelijk onschuldige rivieren en de wandelaars beleven veel plezier aan zijn buitelingen. Wozniak heeft echter grootse plannen : hij wil over het Kanaal... Als hij daarin gelukt gaan wij volgend jaar ook te voet naar Engeland !

VERZEKERING TEGEN ARBEIDSONGEVALLEN

DE Zweden hebben zin voor humor, dat blijkt uit volgende ware geschiedenis. Een ambtenaar van een ministerie keek door het venster en geeuwde... geeuwde... dat zijn kaaksbeen er van ontwrichtte! De ongelukkige man kon zijn mond niet meer toe doen. Hij verborg zijn gezicht achter een zakdoek, rende naar een taxi en gaf met gebaren te verstaan dat hij zo vlug mogelijk bij een dokter wenste te komen.

Een uur later overhandigde de ambtenaar aan zijn chef de factuur van de taxirit en de geneeskundige zorgen. Het ging hier, zo zei hij, om een arbeidsongeval !

MEDELIJDEN met de BANDEN

IN Kentucky heeft men medelijden met de autobanden en ook een beetje met de... automobilisten. Om banden en automobilisten voor ongelukken te vrijwaren, werd een enorme electro-magneet van vijf ton op een vrachtwagen gemonteerd die over de autowegen rijdt. Al de metalen voorwerpen worden opgepikt.

Over een afstand van 10 km. pikte de magneet elf kilogram nagels, vijzen, conserveblikjes, ijzerdraad, enz. op ! Die voorzorgsmaatregel was niet overbodig in Kentucky...

UILENSPIEGEL LEEFT NOG !

Dit Uilenspiegelhoedje kennen alle lezers reeds. Het werd uitgedeeld aan de kust en in het Salon voor de Jeugd te Brussel.

Maar wie kent de Uilenspiegel die er onder staat ? 't Is niemand minder dan de vader van de Tijl en de Nele uit Kuifje : Willy Vandersteen !

HET SCHOONSCHRIFT DATEERT NIET VAN GISTEREN

HEB je een kleine zus of broer die dit jaar voor het eerst de strijd moet aanbinden met het alfabet, kan je haar of hem troosten met de woorden : « Drie duizend vierhonderd jaar geleden moesten de scholieren al letters spellen en leren lezen. »

Hoe men dit weet ? Claude Schaeffer heeft het oudst gekende alfabet ter wereld gevonden. Het is een stenen tafel waarop dertig hoekvormige letters gegraveerd staan en diende om de kinderen van Oegarit (de oude naam van Ras-Shamara in Syrië) in te wijden in de geheimen van de spelkunst. Het tafeltje dateert uit de XIVe eeuw vóór Christus.

HOU JE VAN DE DIEREN ?

Frans Vanhoudt van Merksem leverde deze week de best vertelde dierenanecdote. Hij verdient dan ook het album. Wie schrijft er nog een beter stukje ?

EEN KROOSTRIJK GEZIN

VOOR enkele weken mochten we ons, samen met onze kat, verheugen in het bezit van vier kleine, lieve katjes. De diertjes groeiden op onder de wijze hoede van hun moeder en het was een lust om de processie te zien rondlopen.

Toen we een twee weken nadien een klein vacantiereisje van drie dagen ondernamen, voorzagen we onze katten van voedsel, waar ze wel een maand mee zouden toekomen.

Toen we na drie dagen terug thuis kwamen, was de grote kat verdwenen... en de vier kleine katjes liepen miauwend rond. 's Anderendaags was de moeder nog niet teruggekeerd. Uit een oude rommelmand werd een melkfles opgediept en voorzien van een fopspeen. De fles werd gevuld met lauw melk en één voor één werden de katjes op de schoot genomen ! Twee van de vier waren er al gauw mee weg, maar de twee anderen deden het maar onbeholpen. Een week nadien hoefden we de melkfles maar te nemen, en de beestjes waren er als de kippen bij ! Spijtig genoeg is er eentje, ondanks de beste zorgen, toch gestorven. De grote kat is nog steeds niet teruggekeerd, denkelijk is ze vergeven, of heeft een duivenmelker ze van kant gemaakt.

De kleine diertjes zijn nu zover, dat ze het zonder fles kunnen stellen ! Deftig eten ze nu uit een schotel soep en aardappelen, enfin, alles wat de dagelijkse pot schaft.

Zo groeien de drie wezen op tot deftige katten.

FRANS VANHOUDT
van Merksem.

Dit miniatuurvillatje werd gebouwd door de vader van een lezeres uit Wallonië. Hij werkte er meer dan een paar duizend uur aan. Het is een echt pareltje van huisvlijt !

KUIFJE in de Sportwereld

Voetbal drijvend op hoogten en laagten

F. C. LUIK HAD MET SP. ANDERLECHT NIET VEEL OM DE ARM

Voetbal is een spel van onberekenbaarheden en daarom zouden onze jonge vrienden er goed aan doen, op voetbalresultaten nooit te veel veil te hebben. Wij kennen mensen, die regelmatig op voetbaluitslagen wedden. Het is dwaas, want bij zo'n dingen heeft men geen strooitje houvast en is winnen en verliezen — zoals de volksmond het zegt — zuster en broeder.

In de hoogste klasse werd Zondag het treffen F.C. Luik-Sp. Anderlecht gespeeld. Velen wilden er « de » wedstrijd van het seizoen van maken. Waarom ? Omdat de Luikse en de Brusselse club de laatste jaren steeds tegen elkaar hebben gekampt voor de titel en in de naoorlogse periode de grootste adelbrieven verwierven.

Maar de mensen die zich aan een toptreffen verwachtten, deden er verkeerd aan. Het werd dat niet ! Wie zegt en waarborgt u trouwens dat een elftal, dat vorig seizoen flink speelde, dat nu nog doet ? Voetbal is immers een ploegspel, een spel van 11 mannen, met hun eigen mogelijkheden, opvattingen en lichamelijke gesteldheid. Het volstaat dat twee waardevolle « pionnen » op het schaakbord der elf uit conditie zijn, om de hele formatie aan het waggelen te brengen. Het volstaat dat er een slechte geest in het elftal heerst om van een kampioenenploeg een hakkelend gezelschap te maken.

Club Luik—Sporting Anderlecht werd nu vorige Zondag geen groot event. Anderlecht werd met 4—0 geklopt. Kansloos, want zonder de zeer goede keeping van haar nieuwe doelverdediger Claes zou het passief ongetwijfeld nog hoger zijn opgelopen.

Moet men uit die zware nederlaag van Sp. Anderlecht nu reeds voorbarige gevolgtrekkingen maken ? Hoegenaamd niet ! De competitie duurt nog 28 speeldagen. Tot in Mei 1954. Maar het staat alleszins vast, dat Sporting zich nog steeds niet boven de kwade periode heeft uitgehesen, waarvan men twee seizoenen geleden al de eerste kenmerken ontwaarde.

Feit is, dat Sporting Anderlecht een schitterend samenvoegsel is van individueel begaafde spelers, welke uit alle streken van het land werden aangekocht. Er zijn ternauwernood twee of drie spelers welke door de Brusselse club zelf werden gevormd. Dit bracht in het verleden in de ploeg al vaak een gemis aan ijver, aan bezieling en homogeniteit teweeg, die men bij andere grote clubs als een F.C. Luik, een Racing Mechelen of een Beerschot zelden ontmoette.

Beerschot, de grote Antwerpse club met de schitterende midvoor Rik Coppens, werd vóór de aanhef van het seizoen ook algemeen als een kanshebber op de titel be-

schouwd. Doch op de eerste speeldag werd zij reeds vrij afgetekend door het eerder bescheiden F.C. Tilleur geklopt. Op die eigenste eerste speeldag trapte Daring Brussel, waarvan geen wonderen werden verwacht, een half dozijn doelpunten samen tegen de nieuw-gepromoveerde Lierse. Kwam nu de tweede speeldag, waarop Beerschot en Daring tegen elkaar aantraden. Daring werd overtuigend geklopt.

Een andere verrassende zege was deze van de nieuw-gepromoveerde Lyra op Antwerp. Deze laatste had Anderlecht op de openingsdag zonder veel omhaal geklopt, terwijl Lyra met vrij zware cijfers werd ingeblikt door F.C. Luik. Zeiden wij het niet : voetbal, een spel van onberekenbaarheden.

Kijk maar naar de wedstrijd Union—Rac. Mechelen. Bij de rust leidde Union met 2—0 en iedereen dacht dat de Brusselaars naar een gemakkelijke zege zouden wandelen, doch in de tweede time schoten de vaardige Mechelaars uit hun krammen en knalden drie doelpunten (en de zege !) voor elkaar.

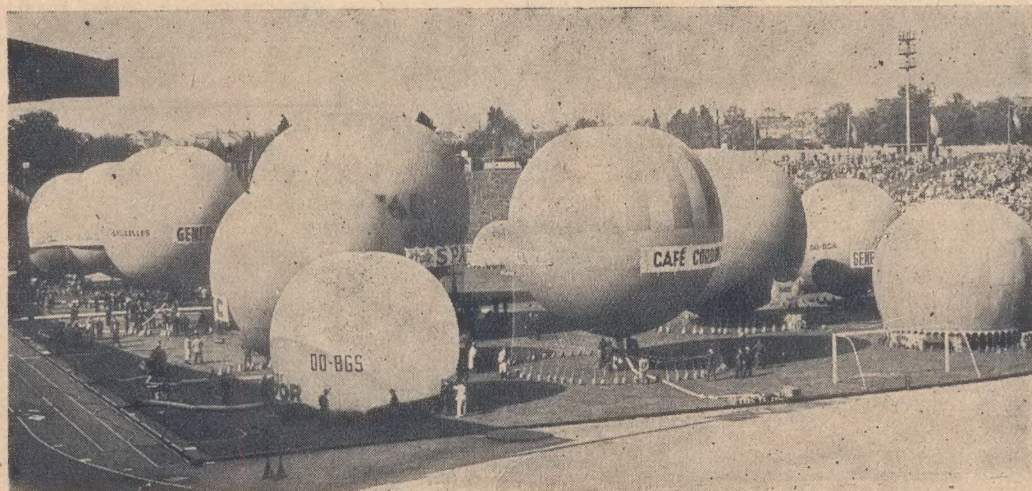
Pikanter nog was het gebeuren in de hoofdkamp van Tweede Klasse : Racing Brussel—F.C. Beringen. De Brusselse club domineerde haast de hele tijd en schiep zich vele doelkansen, maar miste de kunst van het besluiten. Beringen deed één goede aanval op de 43ste min. (de eerste aanval die zij opzette !) en maakte een doelpunt, dat haar de overwinning zou brengen.

MILLIONNAIRS BLIJVEN WORSTELEN MET DE ZEE

Vier Engelsen, die in het graafschap Suffolk de zeedijk hielpen herstellen, ontvingen dezer dagen het niet alledaagse bericht dat zij met de voetbalpronostiek 10 millioen frank hadden gewonnen. Zij hadden samen een inleg van 25 fr gedaan. De vier werklui waren natuurlijk in de wolken, maar toch moet het zijn dat het besef van hun gegroeide welstand nog niet helemaal tot hen was doorgedrongen.

Toen zij namelijk bericht kregen hun cheque te gaan opstrijken op de bondszetel te Londen, maakten de vier « millionnairs » telegrafisch volgend excuus :

« Moeten voort tegen zee worstelen ! Komen later ! Zouden anders betrekking kunnen verliezen ! »

Achttien ballons, behorende aan vijf nationaliteiten, stegen Zondagnamiddag op het Heizelstadion te Brussel op. De jongste piloot was de 18-jarige Belg François Schaut. Nederland had de in luchtvaartkringen welbekende Niny Boesman gestuurd. Uit Duitsland kwam de oudste deelnemer, Eugen Stuber, 64 jaar. Het kwam er in deze wedstrijd op aan zo dicht mogelijk bij de Belgische grens te landen. De piloten moesten al hun vaardigheid en kennis aanwenden om de opdracht te volbrengen. Deze formule werd voor het éérst in Europa toegepast en had dit voordeel, dat alle ballons, zo kleine als grote, gelijke kansen hadden.

BRIEVENBUS

MIJNHEER EN MEVROUW DE LAETER - CLAESSENS, trouwe Kuifje's lezer uit Argentinië, melden uit hun nieuwe vaderland dat hen een tweede zoontje geboren is, een Peter-Willem. Het kwam ter wereld op Vlaanderens' hoogdag 11 Juli. Het zal voorwaar een kerel worden ! Vrienden uit het oude land kunnen de gelukkige ouders hun gelukwensen sturen aan volgend adres : Espana 717, Mar del Plata, Argentinië.

LEONARD MATTHIJS, BAASRODE-STRAAT 69 TE LEBBEKE, zou graag het reglement van de tafeltennis willen kennen. Wie zou hem dat kunnen bezorgen ? Leonard dankt zijn vriendelijke correspondent bij voorbaat. Men schrijve hem rechtstreeks.

LOUIS CARLEEN VAN LAKEN zou graag een artikel over de Volkswagen 53 in ons blad zien verschijnen. Nog niet zo lang geleden hebben we een proefrit met de Volkswagen gepubliceerd. Sindsdien zijn er niet veel technische noch carrosseriewijzigingen aangebracht. Met mijn beste groeten.

MARIE-LOUISE DE MEESTER, OOSTSTRAAT 11, ROESELARE, zou graag willen corresponderen en punten ruilen met een lezeres. Men schrijve haar rechtstreeks.

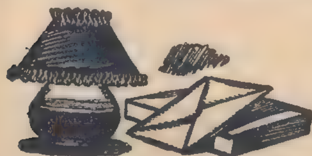
FERNAND PARMENTIER VAN «MATADI» BIJ LEUVEN verzamelt Kuifje's Bons, maar houdt zoveel van zijn blad dat hij het jammer vindt iedere week de bon te moeten uitknippen. Jammer genoeg bestaat er geen andere mogelijkheid. Men heeft ons daar reeds dikwijls op gewezen, maar een ideale oplossing is er niet voor te vinden. Met mijn beste groeten.

MARC NIJST zond me een mooi kaartje uit Lourdes. Hij behoort tot die gelukkige lezers die een heerlijke vacantie ver buiten onze grenzen gekregen hebben. Hartelijk.

BERNARD GUNST, MAGDALENA-STRAAT 63, WERVIK, verzoekt me volgende mededeling op te nemen : « Wie kan aan voorgaand adres oude tijdschriften of boeken bezorgen handelend over toneel, film en bonte programma's. Bernard belooft een interessante vergoeding aan zijn correspondenten.

RUDI MELSEN zou graag het plan van een zendpost bekomen. Hij bedoelt misschien een ontvangstpost? Want op eigen houtje een zendpost bouwen, dat is geen klein bier ! Laat me eens nader nieuws kennen, Rudi ! Met mijn beste groeten.

KAMIEL NORAERTS, VAN PAMEL, bezorgde me een aardig spelletje om in Kuifje te publiceren. Jammer genoeg kan ik het bij plaatsgebrek niet opnemen. Niettemin hartelijk dank voor de vrijwillige medewerking.

STILTE IN ROME

IN de teksten van de klassieke dichters kan men door alle eeuwen heen tiraden vinden, waarin wordt gezegd dat het leven in Rome ondragelijk is vanwege het oorverdovend lawaai. Tweeduizend jaar geleden waren er nochtans geen knetterende bromfietsen en motorscooters die met open knalpotten rijden ! Er waren toen nog geen toeterende auto's en men hoorde het knarsen en schreeuwen van remmen niet. Vermits de Romeinen toen echter reeds zo'n grote lawaaimakers waren, moet je niet vragen wat het nu moet zijn ?

Alle Italiaanse gezanten en ambassadeurs hebben onlangs laten weten dat in de landen waar zij geaccrediteerd zijn, geen mens zijn vacantie in Rome wenst door te brengen omdat het lawaai er zó erg is, dat geen mens er kan slapen en de zenuwen van de toeristen er aan ten gronde gaan...

In Rome las men deze protesten en men dacht diep na... De Romeinse burgemeester heeft thans een streng verbod tegen alle overdreven geluiden uitgevaardigd en gedreigd met boete en intrekking van het rijbewijs wanneer chauffeurs dwaas claxoneren of met open knalpot rijden. De goede burgervader vergat echter dat een agent geen 10.000 en meer mensen per dag kan bekeuren... en het lawaai blijft zo groot als dit altijd is geweest !

EEN KONINGIN STERFT IN EEN WEIDE

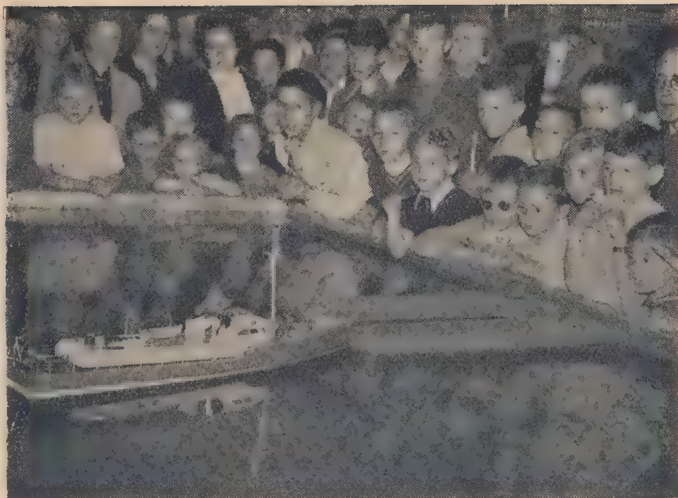
DE koningin van de Zigeuners, in haar jeugd om haar schoonheid wijd en zijd beroemd, lei zich aan de rand van Milaan in een weide en zei dat ze zou sterven. Een bijgeroepen dokter wou haar naar het hospitaal overbrengen doch ze weigerde met de woorden :

— Ik lees in uw ogen dat ik sterven moet. Ik ben op de straat geboren, heel m'n leven heb ik langs alle straten van Europa gezworven en op straat wil ik sterven.

De mensen van haar stam bedekten haar met sieraden en zongen liederen. Een kleine zigeunerknaap kwam aandraven met een kussen en een deken, doch de een en vijftig jarige koningin lachte verachterlijk.

— Je bent gedegenereerd, zei ze. Ik wil op het gras liggen met een steen onder mijn hoofd.

Dan wees ze haar dochter als haar opvolgster aan en blies de laatste adem uit. Heel haar stam deed haar zingend uitgeleide naar Turijn waar ze vlak aan de landweg werd begraven.

HET TWEEDE SALON VOOR DE JEUGD GROEIDE UIT TOT EEN ENORM SUCCES

VERLEDEN week vertelde ik je dat de eerste dagen van het tweede salon voor de Jeugd, dat in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel gehouden werd, van bij de aanvang een groter succes kende dan verleden jaar. Weken lang hadden we in Kuifje deze grote gebeurtenis aangekondigd.

Wel, ik geloof dat al onze lezers uit de verschillende hoeken van België opgekomen zijn. Nog nooit heeft het Paleis voor Schone Kunsten zoiets beleefd. Het was een echte overrompeling. De zaalwachters die gewoon zijn ernstige studenten en bejaarde heren en dames door de mooie salons te leiden waar internationale tentoonstellingen van hoge artistieke waarde gehouden worden, staken, hulpeloos de handen in de lucht : dat hadden ze in hun huis nog nooit gezien ! Zoveel volk ! En wat voor 'n volkje dan nog ! Jongens en meisjes die achter alle gordijnen gingen loeren om te zien of daar ook niets te bewonderen viel, die alle deuren met en zonder bordje « Verboden Toegang » openden. De stands in karton en licht hout bleken niet bestand tegen de geweldige druk van die duizende jongens en meisjes. Meer dan een stand begaf. De politie werd te hulp geroepen door het personeel dat de kluts kwijt was. De agenten bleken zelf de toestand niet goed meester te kunnen. In één woord : het was een enorm, ongehoord succes !

Toen Hergé in de tentoonstelling verscheen, werd hij op luide welkomstgroeten van zijn jonge bewonderaars onthaald. Langs alle zijden moest hij handen drukken en aan talloze ouders voorgesteld worden. Men kwam met stapels albums aandraven. Een familievader had er niet minder dan zestien meegebracht. De vader van Kuifje snakte naar het sluitingsuur. Hij was na drie uur belegering letterlijk leeggetekend.

En dan de stand van de Kuifje's Bon ! Ook hij bezweek onder de druk van de massa jongens en meisjes (... ja ook grootvaders en grootmoeders) die hun Kuifje's bons tegen dubbele waarde kwamen ruilen. De arme meisjes van de dienst van de Kuifje's Bon wisten op de duur niet meer waar hun hoofd stond. Er moest beroep gedaan worden op scouts en andere vrijwilligers om de Kuifje's Bon en zijn personeel tegen al te enthousiaste verzamelaars te beschermen.

Aan de ingang van het Kuifje's Theater werd er gevochten om binnen te geraken. De zaal was bij iedere opvoering meer dan overbevolkt. Onze variétéartisten oogstten een verdiend succes. Onder het publiek kon men zowel deftige dames en kindermeisjes van de Louisalaan en omgeving bemerken, als luidruchtige ketjes uit de Marollen. Voor de beschermelingen van E. H. Froidure, die zich aan het apostolaat van de arme volkswijken heeft gewijd, werd een speciale vertoning gegeven.

Dit verslag kan aan de weinigen die het Salon niet bezocht hebben te hoog gestemd lijken, maar wie er geweest is weet dat het slechts de getrouwe weergave is van de hoge stemming en de overweldigende drukte die er rond de verschillende Kuifje's stands heerste.

JOHAN.

EN ZIEHIER ONZE EERSTE CLUBKAPITEINS ;

DIT zijn namen van de clubleiders, welke ten minste vijf clubleden hebben aangeworven en tot kapitein benoemd werden :

1. **Jaak Janssens** van Gent, kapitein van de club « De Zwarte Draak ».

2. **Carl Arkesteyn** van Diest, kapitein van de club « De Blauwe Ruiter ». Als luitenant van deze club werden Jean-Claude Gerard en Roger Vanreyt aangesteld.

3. **François Vandereet**, kapitein van « Moedig en Dapper » van Erps-Kwerps. Luitenant is G. Verhoeven.

4. **Fernand Wets**, kapitein van « Klein maar Moedig » van Sint Genesius Rode. Luitenant is Louis Gos.

5. **Guy de Vel**, kapitein van de club « Kuifje Vooraan » van Turnhout met Joris Raymakers als luitenant.

6. **Jozef Mertens** van Sint Agatha Berchem is kapitein van de club « De Klauwaerts Vooruit » met Freddy Dewin en Frans Amerijcks als luitenant.

7. **Jean Marc Wielandts** van Dendermonde is kapitein van de club « Van Zessen Klaar ». Als luitenant werd Norbert Piret aangesteld.

8. **Oscar Couck** is kapitein van « De Lustige Padvinders » van Denderleeuw. Willy van Vaerenbergh is luitenant.

9. **Jean-Paul van Leuven** is kapitein van de club « De Vikings » van Mechelen. Luitenant van deze club is Edward Gooskens.

Clubleiders die de Speciale Opdracht nr 2 nog niet volbrachten kunnen slechts benoemd worden nadat ze deze hebben uitgevoerd.

Een nieuwe Club te St.-Niklaas

Pierre van Cleemput, Ankerstraat 2, St.-Niklaas deelde me mede dat hij met enkele vrienden te St.-Niklaas een Kuifje's Club wil oprichten. Wie zich bij zijn club wil aansluiten stelle zich rechtstreeks met hem in verbinding. Ik hoop dat ik weldra goed nieuws verneem uit St.-Niklaas !

Weldra een nieuwe Club te Waasmunster

Max L. van Waasmunster deelde me mede dat hij weldra in zijn gemeente een Kuifje's Club zal oprichten. Ik hoop dat hij me dat weldra zal bevestigen opdat ik tot de andere lezers uit zijn gemeente een oproep zou kunnen richten om zich bij hem aan te melden.

Drama in het Woud

Mark Trail en Georges zoeken het bewijs van Morley's schuld inzake belangrijke houtdiefstallen. Trail spant een valstrik waar Morley onvermijdelijk zal inlopen...

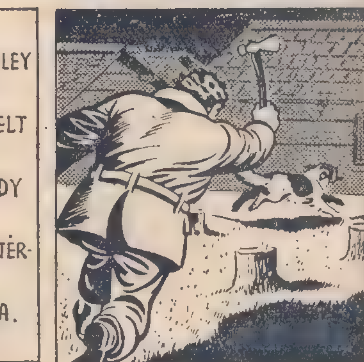

(Wordt voortgezet.)

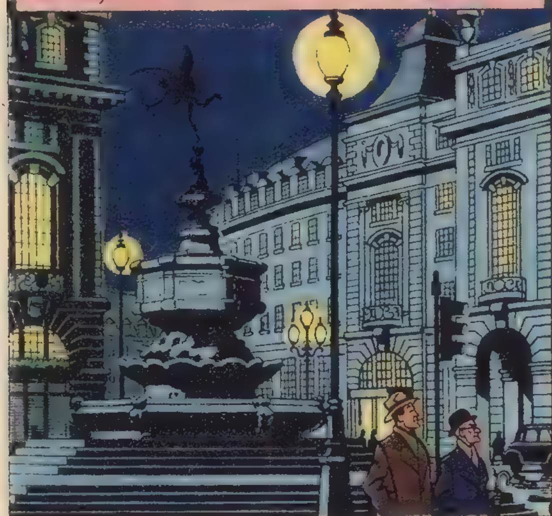

HET GELE TEKEN

In de « Centaur Club », waar Mortimer en Blake de wandaden van het geheimzinnig Gele Teken bespreken, ontmoeten ze Vernay, Macomber, Calvin en Septimus. Deze heren redetwisten over de man van het Gele Teken...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

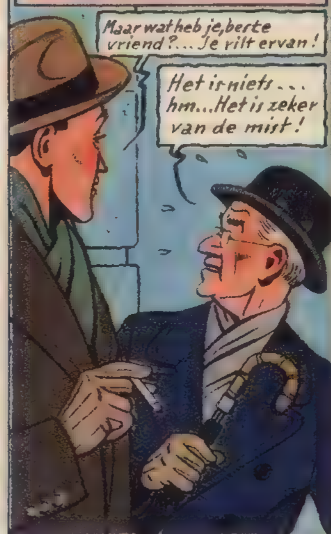

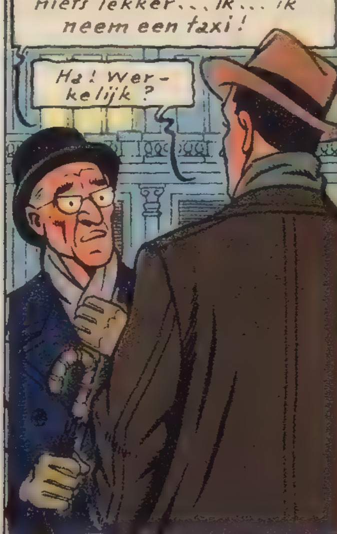

Wordt voortgezet

BENTO De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

BENTO REDT ZIJN VRIEND

De stoet van Bento wordt voor een goed deel gevangen genomen en door de nieuwe eigenaars gemerkt. Een merrie wreef zich tegen de stam van een giftige boom en sterft. Bento vindt Lobo, een gewonde hond, en sluit vriendschap met hem. Lobo wordt de waakhond van de stoet...

De hengst huppelt rond de hond en drukt de neus nogmaals in de grijze pels van Lobo. Dan maakt hij een beweging met de kop en loopt naar zijn stoet. Lobo hoort hoefgetrappel, met veel moeite komt hij overeind, spitst de oren en luistert aandachtig.

Bento komt terug met zijn stoet. De paarden aarzelen, ze blijven staan zodra ze de reuk van de onbekende weer in de neusgaten krijgen. Het gehinnik van de hengst moedigt hen aan. Bento nadert nu zonder vrees en besnuffelt de hond met zijn zijige neus. De paarden grazen in een grote cirkel rond de gekwetste hond. Wanneer ze hem horen kreunen, heffen ze de kop op. Lobo heeft zich met een diepe zucht terug in het gras gelegd, hij geeft zich helemaal over aan de waakzaamheid van de paarden.

Lang blijven ze op die plek want het gras is er goed en overvloedig. Geen enkel dreigend gerucht dringt door in dit, met bossen omzoomde dal. Lobo eet veel gras. Het lood, dat in zijn lijf gedrongen is, wordt aldus uitgestoten en de wonden genezen. Een korrel trof het been, doch Lobo went er vlug aan op drie poten te lopen. Al snuffelend vindt hij een nest van een slangenvogel, hij breekt de eieren en doet er zich te goed aan. De vogels hebben zich boven hem in de bladeren gezet. Ze heffen woedend de kop en vervolgen de dief met hun scherpe kreten.

De volgende dag kan hij een grijs Indisch varkentje gappen en hij smult het op met huid en haar. De hond is vlug gewoon aan het vrije, wilde leven en de tijd dat hij moest bedelen en zich met afval moest voeden ligt al ver weg. Soms denkt hij echter nog aan zijn meester. Dan zet hij zich en huilt zo droevig, dat Bento naar hem toe komt en hem bezorgd besnuffelt.

Wanneer de stoet weer op stap gaat, volgt de hond als een schaduw. Hij hinkt nog, doch hij is blij en tevreden. Lobo blaft niet meer, want hij weet dat hij zijn grote vriend en ook zichzelf niet mag verraden! Het leven in het wild is voor een hond echter niet makkelijk. In dit seizoen vinden de paarden de tafel overal gedekt, doch hij moet soms halve dagen achter een goudbruine haas of een armzalige graafrat jagen, die hij dan bovendien nog uit de grond moet halen. De hemel weet nochtans dat hij niet zo'n verwend bekje is en alles binnenslaat wat hij op z'n weg vindt! Zelfs grote mieren, die voor hun bruiloftsvlucht met duizenden uit de grond komen en de krekels, die uit het Zuiden komen en zich met massa's in de bomen en struiken zetten, eet hij op.

Wanneer de paarden de bewoonde wereld naderen, verdwijnt Lobo voor enkele uren. Hij vergeet dan alle wetten, die de mens hem met stokslagen heeft ingehamerd, en steelt eieren, kippen en eenden. Als hij weer terugkeert naar de stoet is zijn buik tot barstens toe gevuld.

Op zekere dag valt hij zelfs een melkzwijntje aan. De zeug knort eerst woedend, dan stoot ze schrille kreten uit en een jongen komt toegelopen.

— Scheer je weg, lelijke hond!

Lobo laat zijn prooi los en vlucht met de staart tussen de benen. Hij is werkelijk beschaamd omdat hij zo laag gevallen is.

Meer dan eens moet hij de strijd opnemen tegen de honden, die bij de mensen wonen. Doch hij is de sterkste en overwint steeds. Het wilde leven heeft zijn spieren gestaald en zijn zintuigen verscherpt. Soms werpt zich een hele bende honden op hem, maar zijn bewegingen zijn lenig en vlug en hij is zo prompt in de verdediging als in de aanval. Hij stelt zijn vijanden buiten gevecht, voor ze de kans hebben hun getalsterkte te doen gelden.

Wanneer de paarden nieuwe weiden zoeken, is Lobo steeds op zijn hoede. Hij loopt gestadig rond de stoet, gromt tegen de achterblijvers en bijt hen in de poten als ze blijven treuzelen. Lobo gedraagt zich helemaal als een uitstekende waakhond. Bento erkent hij als de leider die hij steeds moet helpen om de orde te handhaven.

★

Het is brandend heet geworden. Zelfs 's nachts zijn de paarden met zweet bedekt en belet de verstikkende warmte hen te slapen. In het woud bloeien de carobas; helrode en donkerblauwe bloemen schitteren op hun kruin. Kleine struiken zijn overdekt met oranje bloemen. Het groen, aan de voet van de bomen, is reeds verwelkt. De waterplassen worden schaarser en schaarser en het water, dat men nog vinden kan, is lauw, het ruikt slecht en krioelt van insecten en wormen. Dagenlang marsjeren de paarden alvorens ze kunnen drinken.

Hier is het woud van een donkerder groen en nog fris. Het dichte groen van de cederbomen geeft veel schaduw en manshoge varens ontplooien hun welig groen als een zonnescherm.

De paarden rieken de nabijheid van water, ze stappen door het kreupelhout en wagen zich over een stenige weg. Ze moeten achter elkaar stappen, zo smal is het pad, het bed van een bergstroom die tijdens het regenseizoen van de bergflank

naar beneden stort. Over rotskloven, langs uitgesleten stenen en door het dichte groen slingert de wegel.

De paarden leggen de kop in de wind en snuiven. Ze horen het water klateren en verhaasten de stap. Hun purperrode tong hangt uit hun muil. Dan wordt de helling minder steil en de weg breder en breder. De merrie, die aan het hoofd van de stoet loopt, hinnikt luid. Daar, tussen de rode, steile rotsen, ligt een klein bergmeer. Klimplanten lopen er langs de rotswanden, winden zich rond de boomstammen en vallen terug neer. Het water is kristalhelder. Men kan de bodem zien, bestrooid met witte keien en hier en daar een dikke tak en een zwarte boomtronk, die door de regen van de helling werd gerukt.

De paarden steken hun brandende tong in het turkooiskleurige water. Ze stappen er in, zwemmen, spartelen en drinken zonder ophouden. Ze scheiden er pas mee uit als het water in hun maag bij iedere beweging kletst. Ze gaan dicht bij de watervallen staan, zodat de frisse druppels op hen neer regenen. Eindelijk verwijderen ze zich. Het water loopt nog uit hun muil

Op een goed beschutte weide blijven ze staan om te grazen. De uitlopers van de rotsen, die tot diep in het platte land dringen, schijnen over hen te waken.

Een diepe vrede ligt over het dal dat, ingesloten tussen de hoge bergen, stil droomt. Pas 's nachts komt er beweging wanneer grote vledermuizen geruisloos de kudden naderen. Doch als Lobo zijn dof gegrom laat horen, vliegen ze met een akelige schreeuw weg. Geen enkele vijand durft de stoet naderen. Zelfs de leeuwen van de bergen en de jaguars duchten dat grote dier met z'n grijze, stekelige pels...

Lobo zelf heeft alle vrees overwonnen. Hoe dikwijls sloop hij vroeger niet angstig tegen de muur van de hut, wanneer grote, gevlekte roofdieren in de omgeving waren. Toen had hij behoefte aan het gezelschap van andere honden of van de mens om jacht te maken op de gevreesde vijand. Nu is hij alleen, doch hij vat zijn taak zeer ernstig op. Hij moet de stoet beschermen. Iedere dag maakt hij een grote verkenningstocht in het nabije woud en verjaagt er al het plundervolkje.

Op zekere dag stoot hij op een grote miereneter. Deze gaat, met zijn zonderlinge wiegende gang, recht op de kudde af, zijn dikke staart als een roer omhoog. De lange nagels zijn naar binnen gekeerd. Lobo meent dat de paarden in gevaar zijn en achtervolgt het zonderlinge dier. Daar springt hij reeds op de vijand. Als bij toverslag verandert de vredelievende miereneter in een razend monster. Hij zet zich op de achterpoten en slaat de voorpoten uit. Hij is gereed om zijn tegenstander neer te slaan en te worgen. Lobo schuimbekt van woede, ontbloot de sterke tanden, blaft en springt om de miereneter. Deze laatste draait mee rond, de lange klauwen uitgestrekt. Ondanks de sprongen en het nijdig geblaf van Lobo blijft hij zitten als een oninneembare vesting, de komkommervormige kop naar de hond gekeerd.

Hoe Lobo het ook aanpakt, telkens ontmoet hij die krachtige, flink bewapende voorpoten. De paarden hebben de kop opgericht, ze snuiven en stampen op de grond. Dan grazen ze rustig verder, want zij weten dat dit zonderling dier ongevaarlijk is. Alleen Bento, de Europeaan, nadert nieuwsgierig.

Lobo meent dat hij versterking krijgt en vliegt huilend naar de borst van de miereneter. Hij krijgt echter de tijd niet de sterke tanden in de keel van zijn vijand te planten, want hij zit reeds tussen de krachtige armen gekneld. De hond heeft goed zijn tanden in de ruwe huid te zetten, de greep van de miereneter wordt steeds knellender. Hijgend vecht Lobo tegen die ijzeren greep, hij bijt en rukt de huid van de miereneter af zodat het bloed op de grond drupt, doch deze lost niet. Nog een laatste maal tracht Lobo los te geraken, dan valt hij, de sterke, krachtige Lobo, als een lege zak in elkaar. Zijn slap lijf hangt tussen de armen van de miereneter.

Bento legt de oren in de nek, stampt op de grond, hinnikt en danst rond de miereneter. Plotseling steigert hij wild en zijn hoeven komen neer op de schedel van de miereneter die wankelt en op de grond rolt, zijn dikke staart stijf uitgestrekt. Maar hij houdt Lobo steeds in de armen geklemd en zijn lange nagels steken als dolken diep in het vlees van de hond.

Bento loopt rond de twee levenloze lichamen, besnuffelt zijn vriend en stampt op de grond, dat de aarde opvliegt. Woedend vertrappelt hij de miereneter. Lobo ademt even. Zijn borst is vrij. Eerst langzaam, reutelend, doch daarna vlugger en vlugger vullen zijn longen zich met lucht.

Kruipend verwijdert hij zich van het slagveld. Hij bloedt uit de mond en uit diepe wonden. Kreunend likt hij zijn gewond lijf. De paarden staan in kring rond hem en hij bekijkt, dankbaar, de zwarte hengst die langzaam nadert en zijn neus tegen Lobo's snuit wrijft. Dan legt Lobo de kop op de uitgestrekte voorpoten, zucht een paar keer en slaapt in.

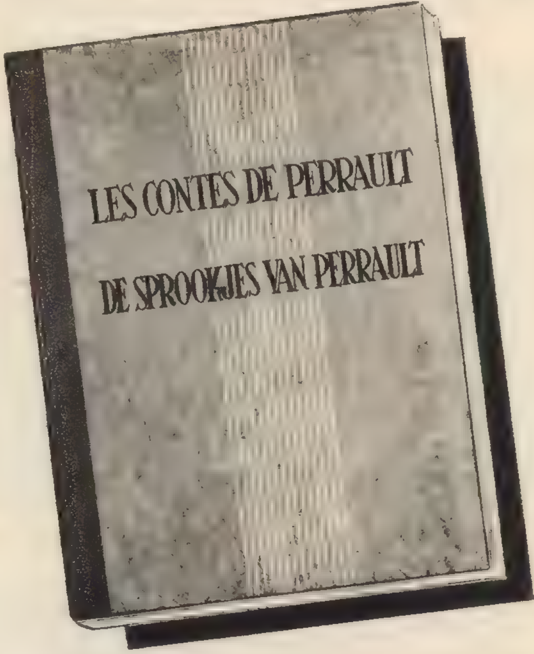
(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :

LOBO BEWIJST ZIJN DANKBAARHEID

DE KUIFJE'S BON

Een prachtig Album!

In dit album
lees je acht mooie sprookjes van
PERRAULT.

Je kunt het zelf illustreren met tweehonderd prentjes in kleuren.
Dit album kan je verkrijgen :

- in de KUIFJE's winkel tegen de prijs van **50 frs.**
- of door storting van **55 frs.** op P.C.R. **1909.16** van **KUIFJE-Brussel.**

★

DANK ZIJ DE KUIFJE's BON KAN JE OOK VOLGENDE PRACHTIGE GESCHENKEN VERKRIJGEN :

		Punten
● De prentkaarten KUIFJE, 2 reeksen van 5 prachtige onderwerpen.	**Per reeks**	**50**
● De prentjes DE SPROOKJES VAN PERRAULT, 4 reeksen van 50 prentjes.	**Per reeks**	**75**
● De prachtige chromo's ZIEN EN WETEN : VLIEGTUIGEN (van het begin tot 1914), reeksen 1 en 2. VLIEGTUIGEN (types v.d. oorlog 1939-45), reeksen 1 en 2. LUCHTSCHEPEN, reeksen 1 en 2. SPOORWEGEN, reeks 1. MARINE, reeks 1 AUTOMOBIEL, reeks 1.	**Per reeks van 6 chromo's**	**125**
● De portefeuille KUIFJE		**200**
● Een speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers) ...		**500**

★

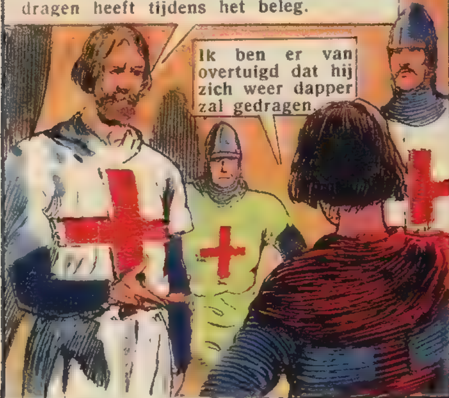
EN ZIEHIER DE FIRMA'S DIE JE DE KUIFJE's BON AANBIEDEN :

RIDDER ARNOUT

JUNI 1097. NICEA, EEN VAN DE STERKSTE BURCHTEN VAN DE ONGELOVIGEN IS IN DE HANDEN VAN DE KRUISVAARDERS GEVALLEN, DIE HET HEILIG LAND WILLEN BEVRIJDEN. IN HET KAMP VAN DE KRUISVAARDERS BRANDT ER NOG LICHT IN EEN ENKELE TENT : DEZE VAN GODFRIED VAN BOUILLON, DE OPPERBEVELHEBBER VAN HET GROTE LEGER... MEN HOUDT ER EEN BELANGRIJKE KRIJGSRAAD...

Bohemond, gelieve het bevel over uw voorhoede aan Arnout te geven, de jonge ridder die zich zo schitterend gedragen heeft tijdens het beleg.

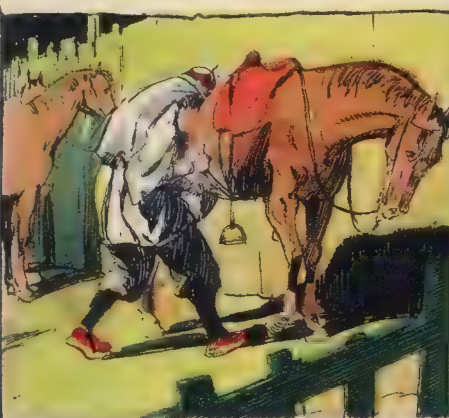
Niemand vermoedt dat een Turkse spion het hele gesprek heeft afgeluisterd...

De man glijdt als een schaduw door het slapende kamp...

Hij maakt gauw een van de paarden los, zadelt het in alle stilte...

... en stormt dan naar de vlakte. Een verbauwereerde schildwacht...

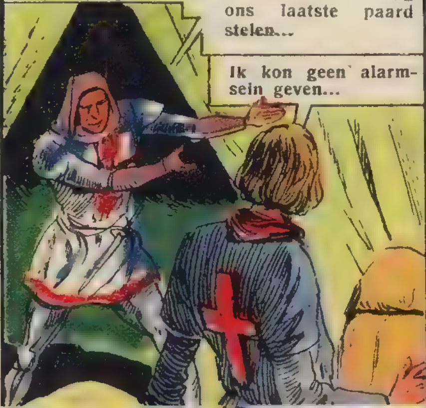

... wordt onder de voet gelopen...

Ridder Arnout, die ook waakte in zijn tent, komt toegelopen...

In volle vaart vliegt de Turkse spion naar het gebergte...

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

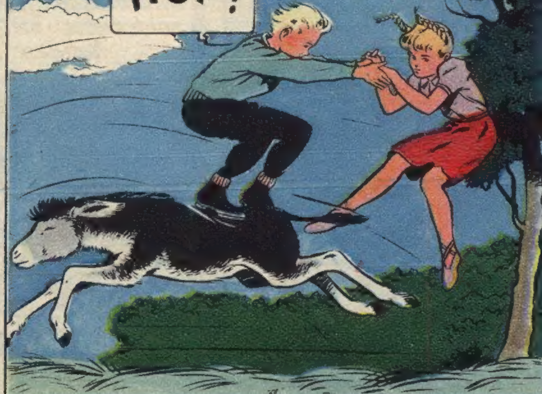
Teddy heeft met Maggy en Pom het cirkus in alle vroegte verlaten. Heel de wereld is nu op de hoogte van Teddy's heldenmoed en de politie wil nem. te allen prijze, terugvinden...

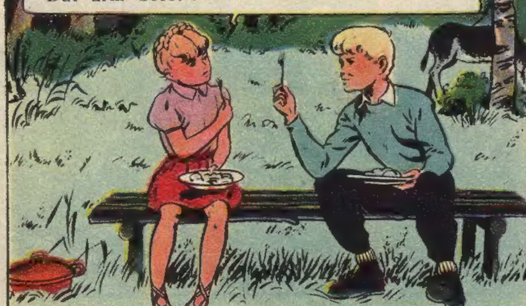

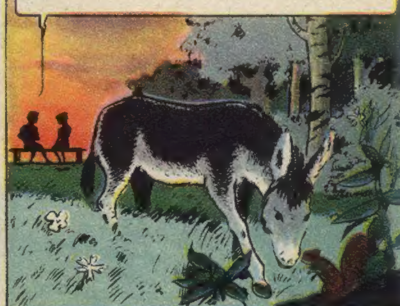

(Wordt vervolgd)

De soldeniers van van Kieft hebben bloedhonden op het spoor van Sluwe Vos en onze vrienden gezet. De Indiaan kan de eerste hond, die hem nadert, buiten gevecht stellen...

(Wordt voortgezet.)

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Bij het eerste morgengloren laat kastelein Hacket iedereen, die zich in de Burcht bevindt, op het binnenplein bijeenkomen... Daar staan ongeveer vierhonderd Kerels, die een onderkomen in de Burcht vonden. Achter hen staan een honderdtal ongewapende poorters, die in de sterkte verblijven als arbeiders of handelaars. Enkele priesters van de St Donaas zijn eveneens buitengekomen...

(Wordt voortgezet.)

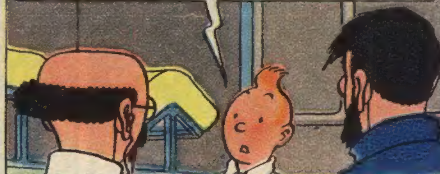
KUIFJE (weekblad) — Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

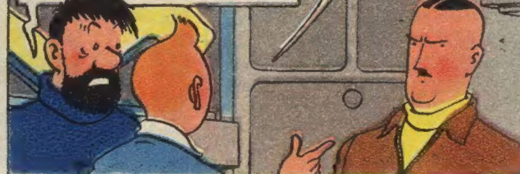
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje vertelt hoe hij op het laatste nippertje verhinderen kon dat Jorgen en Wolff met de raket naar de aarde vertrokken. Professor Zonnebloem maakt zich zorgen voor de toekomst

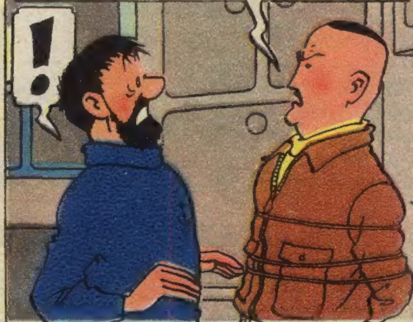

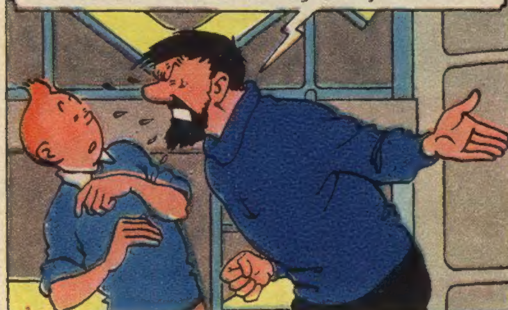

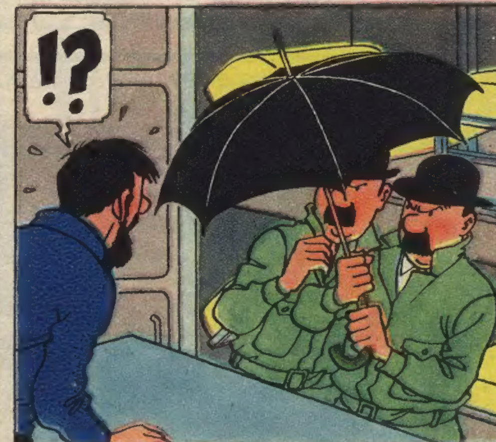

(Wordt voortgezet.)